

Elurraren abestia

Martík zortzi urte zituen eta amets oso argi bat zuen: jendeari irribarrea eragingo zion musika egin nahi zuen.

Ez zuen gitarrarik, pianorik edo bateriarik... baina bai bazuen bere aitonarena izan zen egurrezko xilofono zaharra, apur bat pitzatua.

Arratsaldero, eskolatik etxera itzultzean, Martí bere gelan giltzapetu eta jotzen hasten zen. Hasieran, nota guztiak nahastuta entzuten ziren: plin, plon, plan! Baina ez zitzaion axola.

“Nota bakoitza hitz bat da”, esaten zuen, “eta ondo elkartzen baditut, istorio bat atera daiteke”.

Gurasoek sukaldetik entzuten zioten.

“Ez du gaizki jotzen”, esaten zuen aitak.

“Eta pazientzia handia du”, gehitzen zuen amak irribarrez.

Egun batean, eskolak iragarri zuen Gabonetako jaialdi bat egingo zutela, eta gela bakoitzak emanaldi bat aurkeztu zezakeela. Martíren ikaskideek dantza bat egin nahi zuten, baina eskua altxatu eta esan zuen:

“Xilofonoan abesti bat jo nezake!”

Batzuek barre egin zuten.

“Xilofonoan? Jostailu bat dirudi!” esan zuen Polek.

Martík begiak jaitsi zituen, baina arratsalde hartan bertan xilofonoak orkestra oso baten antzera jo zezakeela frogatzea erabaki zuen. Egunak eta egunak eman zituen praktikatzen, melodia berriak bilatzen. Erritmo motelak, azkarrak eta leunak probatu zituen... gau batean, kanpoan elurra ari zuela, elurra erortzen ari zen musikaren antzeko abesti bat aurkitu zuen arte.

Jaialdiaren eguna iritsi zenean, ikasle guztiek dantzatu, abestu edo errezitatu zuten. Eta bere txanda iritsi zenean, Martí atera zen bere xilofonoa besapean zuela.

Arnasa sakon hartu zuen eta... plin, plon, plan...

Notak izar txikien antzera jotzen hasi ziren. Aretoa isildu egin zen. Gurasoek, irakasleek eta baita Polek ere entzun zuten, hitzik gabe. Melodia sinplea zen, baina argiz betea.

Amaitu zenean, inork ez zuen ezer esan segundo batzuetan... eta gero, denak txalo egiten hasi ziren.

Orduan, irakasleak esan zion:

“Martí, gaur zerbait oso berezia egin duzu. Ez duzu abesti bat bakarrik jo: zure barneko musika entzunarazi duzu”.

Martík irribarre egin zuen, harro. Gau hartan, oheratu aurretik, xilofonoa ohe ondoan utzi eta xuxurlatu zion:

“Eskerrik asko nota gutxi batzuekin ere istorio bikainak kontatu daitezkeela irakasteagatik”.